

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 51.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392587984/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

Men Fader smilte: «Nå, Pus, skal Anton så alligevel komme ind til dig?»

«Ja, Fa'r, og hans Skibe — og jeg skal komme herud!»

— — — — —
 På hele den mørke Hjemvej, hvor Tue travede i vild Galop for at holde Skridt med Fader, stod Munden ikke på ham for Pludren om Anton og hans Skibe.

Og da Anton næste Dag arriverede, med mægtige, blå Bælgvanter, Træsko og stift Tøj og Skibene svøbt i en gammel «Aftenpost» — «for dér staar om Skive» — hoppede Tue ham glad i Møde og førte ham i Triumf ind i Legestuen, ja, åbnede endog det Allerhelligste, det gule Vægskab, og krammede alle dets Herligheder ud for ham — alt sit og Alls Legetøj. —
 — — — — —

Fra nu af kom Anton daglig til Tue, eller også løb Tue ud til ham. Når han skyndte sig rigtig meget, kunde han nå derud på et Kvarter. Landevejen gik så fredelig og ensom under de bjærgtyrgrønne Skrænter, langs de flade Enge, til den kom forbi Markstien, hvor Tue smuttede ned. Og så lå det venlige Hus dér i sin pilehegnede Have.

Om Sommeren løb han og Anton ud over de store Enge, hørte Blæsten flyve og Fuglene synge, løb efter Skyernes Skygger med «Rigmor» bjæffende i Hælene, sprang over de vandblinkende Grøfter og satte Skibene ud at sejle i Åens roligt glidende Vande, hvor Græsset var frodigst, og Iris groede tæt og gult. — I et Bøsseskuds Afstand fra Birtes Flytte lå der en lille, rund Høj, beklædt med fire—fem høje Ælme, den hed Herrehovedet, fordi den lignede en Ridders fjerbuskede Hjælm, og her, fortalte Sagnet, havde der fordum ligget en lille Borg, Rosborg, hvortil Munkene inde fra Byens gamle Kloster var tyet ud, da Kong Abcl afbrændte deres Hjem. Men i endnu ældre Tid

gik Fjorden her op i Engene, helt op til Skibet Kirke og Kølholt Gård, hvor man nu kunde pløje rustrøde Ankre op, og da lå Byen op ad Skrænterne, mens Bankerne længere ude spejlede deres Skove i det urolige Vand. De mange Grøfter var Minder om den Gang. Paa Herrehovedet rejste Tue og Anton atter Rosborg af de mange Kampestene, som lå der, og sad på Murene og skuede ud over Egnen, mens de gamle Ælmes tunge Sus hviskede dem Eventyr om henfarnes Stunder og Slægter.

Oftre var de dog også inde i Huset. Der var så morsomt i de små, lave Stuer med de røde Kappgardiner og de brogede Urtepotter for Vinduerne, med det sandstrøede Gulv og Vægskabenes malede Roser og Violer. På Hylderne stod foruanderligt snoede Konkylter fra Sydens grønne Have, hvis uophørlige Brus endnu kogte i de rosenrøde Gange, og under Loftet hang det lille Skib og bragte et Pust af Fjærnhed og Storhed ind i de trange Rum, hvor Mo'r Birtes Rok snurrede, og Uret dikkede Hverdagens jævne Gang.

Der var også rart ude i Køkkenet med dets skurrede Murstensgulv og dets kalkede Mure, hvor kobberbrune Kasseroller og Fade hang; dér kogte Birte sin billigt duftende Løvetandskaffe, og Ilden kuitrede lystigt over det Pindebrænde, som Tue og Anton havde sanket ovre på Herrehovedet. Så drak de Nektaren af de brune Lerkopper og bed af store Stykker Kandis.

Det var alt sammen så forskelligt fra det, Tue var vant til, og dog var der noget i dette Husmandshjems rene, stille Hygge, som mindede ham om det store Hus derhjemme.

Hvor skønt var her ikke herude i den lange Vinter, naar de mest måtte holde sig inden Døre, og Ilden brændte i Bilæggerovnen, mens de gennem Ruderne kunde titte ud til Engenes hvide Verden og